

Universitätsbibliothek Paderborn

Liber De Prudentia Ivstorvm

Juan <de Jesús María>

Coloniae Agrippinae, MDCXIV

Cap. VIII. Docet iniitio cursus, oculos mentis in æternitatem esse
dirigendos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46940](#)

tur: & sermo meus non pictus persuasibilibus humanæ facundiæ verbis, virtute diuina suspendat. Accipite gratis argentum igne examinatum, probatum terræ, & purgatum septies: & quasi modo geniti infantes ediscite elementa suauissimi sermonis mei.

CAP. VIII.

*Docet initio cursus, oculos mentis
in æternitatem esse dirigendos.*

FILII accedentes ad seruitutem meam, oculos, ante omnia, in æterna bona dirigite, & ad videntia sine fine prata suspirate. Estote sicut Issachar, qui cum videret terram, quod esset bona, & requiem, quod optimâ, supposuit humeros suos ad portandum, factusque est, seruiens sub tributo. Sice ego, proposito mihi gaudio sustinui crucem, confusione contempta, & transij per ignem, & aquam in superuenturum refrigerium. Et quod ad nouos milites meos attinet, mihi credite, nihil esse, quod animos sermonis iustitiae expertes, lactisquè participes æquè

zquè moueat, ac sperata æternæ consolationis magnitudo : qua victores exultabunt in gloria, & lætabuntur in cubilibus suis. Certè formosissima lux mea, & purissima delectatio dexteræ meæ, coronas varias, de multiplici labore, iusta remuneratione reddentis, animos pugnatorum fortissimè munit, ad confringenda capita draconis, qui datur in escam populis Aethiopum. Spem hanc incedentem usque ad interiora velaminis, reponite in sanguine vestro ; ne deficiatis laborando, quasi mercede carituri. Tempus erit, cum Altissimus Pater meus dicet fidissimo procuratori suo : Voca operarios, & redde illis mercedem incipiens à nouissimis usque ad primos. Hac spe plus, quam suauissima erumpunt aquæ in huius vitæ deserto, & torrentes in solitudine. Et anima, quæ arescit, potu delectabili reficitur, quo labores universi dulcorantur. Spes hæc statuit procellam maris in auram, ut sileant perturbati fluctus eius. Hæc est hereditas fortium Israel, qui spernentes momentaneum hoc, & leue presentis tribulatio-

bulationis, intentos habent oculos in
æternum gloriæ pondus, quod spera-
tur in cœlis.

*Cap. IX. Ponderat gloriæ ma-
gnitudinem.*

PERFECTORVM est solidus ci-
bus, eorum scilicet, qui exercitatos
habent sensus ad discretionem boni &
mali, & ex purissimo ac dulcissimo
mei amoris affectu, sine introitu recri-
butionis, me requirunt. At vos, qui
purgatos cordis oculos nondum nacti
estis & mercede mouemini, currite
post me saltem more adolescentula-
rum, quæ amoris imperfecti suavitate
trahuntur. Certè in ciuitate primoge-
nitorum, & in monte sancto, vbi, post
diluuium aquarum, passionumque mul-
tarum requieuit arca humanitatis
mex, nihil est, quod suavitatem, & a-
morem non spiret, & castissimis deli-
tiis non circumfluat. Egreditur aquæ
purissimæ fluvius à me fonte viuo, ad
irrigandam faciem terræ promissio-
nis meæ: cuius vertate, & aménitate
viscera dilatantur: Nō ibi flat Aquilo,
sed